

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 397/2020
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Михајло Булајић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1477/18 од 22.10.2019. године, у седници одржаној 20.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1477/18 од 22.10.2019. године, тако што се **ОДБИЈА** жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 421/18 од 19.07.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка од 12.000,00 динара, у року од 15 дана од пријема писменог отправка решења.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 421/18 од 19.07.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда изјављен од стране тужене. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да у корист тужиле изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду ПИО, по стопи која буде важила на дан уплате на следеће основице и то: за децембар 2014. године на износ од 1.451,65 динара, за јануар 2015. године на износ од 2.768,90 динара, за фебруар 2015. године на износ од 2.629,89 динара и за март 2015. године на износ од 719,47 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 21.000,00 динара у року од осам дана од пријема писаног отправка пресуде под претњом принудног извршења, што уколико тужена не учини обавезује се да тужиљи плати и законску затезну камату на овај износ почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1477/18 од 22.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П 421/18 од 19.07.2018. године у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем наведене пресуде, тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке другостепене пресуде тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП).

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилце, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужилце основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је у целости усвојио тужбени захтев тужилце и обавезао тужену да у њену корист уплати тражене доприносе. С обзиром да је тужилца успела у спору, обавезао је тужену да јој накнади трошкове парничног поступка од 21.000,00 динара применом чл. 150, 153, 154. и 163. ЗПП, а који се односе на трошкове које је имала за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката и то: на име састава тужбе (износ од 6.000,00 динара) и за заступање на два одржана рочишта (по 7.500,00 динара), све према важећој АТ.

Другостепени суд је преиначио одлуку о трошковима поступка и одлучио да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Наведену одлуку је донео руководећи се начелом економичности поступка, уз образложење да је тужилца у парничном поступку у којем је потраживала разлику новчане накнаде по основу незапослености, који је претходно водила, могла истовремено потраживати и уплату доприноса, а нарочито јер на овај начин прави издатке који превазилазе висину тужбеног захтева.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом тужилце указује на погрешну примену материјалног права и то одребе члана 153. став 1. ЗПП.

Чланом 153. став 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона прописано је да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 156. ЗПП тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава, онда на главној расправи пре него што се упусту у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, правилно је првостепени суд одлучио када је обавезао тужену да тужиљи накнади трошкове поступка који су били нужни и неопходни. Висина тужбеног захтева ниједном законском одредбом није прописана као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, у ситуацији када је странка успела у спору. Такође, начело економичности поступка ниједном законском одредбом није прописано као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, а нарочито не када је тужиља у целости успела у спору, док разлог правичности може бити од утицаја на одлуку о трошковима само у споровима из области породичних односа.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је преиначио другостепену одлуку о трошковима поступка и на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка и то на име састава ревизије од стране адвоката од 12.000,00 динара на основу Тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12).

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић